

1. Sygn. akt I C 1420/18

1. **WYROK**

2. **W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 26 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Rafałko

Protokolant: Kamila Niedziałkowska

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2018 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko K. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6141,94 zł (sześć tysięcy sto czterdzieści jeden złotych 94/100) wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 września 2017 r. do dnia 26 listopada 2018 r.;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. należność zasądzoną w punkcie pierwszym rozkłada na 18 rat miesięcznych, w tym pierwsza rata w kwocie 191,94 zł (sto dziewięćdziesiąt jeden złotych 94/100), zaś kolejne raty w kwotach po 350 (trzysta pięćdziesiąt) złotych, płatnych do 10 – go dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego po tym, w którym wyrok się uprawomocnił - z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od każdego uchybionego terminu płatności poszczególnych rat;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 309 (trzysta dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1420/18

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 6167,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 września 2017 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, iż wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 10 stycznia 2017 r. wydanym w sprawie III RC 320/16 obniżono wysokość alimentów zasądzonych od niego na rzecz pozwanego z kwoty 1100 zł do 300 zł. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 9 sierpnia 2017 r. z chwilą wydania orzeczenia przez sąd odwoławczy. Do chwili wydania wyroku przez sąd II instancji pozwany otrzymywał alimenty w wyższej wysokości, co oznacza, że powstała nadpłata w wysokości 6167,72 zł. Powód wskazał, iż w dniu 22 sierpnia 2017 r. wezwał pozwanego do zwrotu tej kwoty. Podkreślił, iż alimenty ściągane były od niego w drodze egzekucji zainicjowanej wnioskiem syna, przy czym składając ten wniosek pozwany znał już treść wyroku z dnia 10 stycznia 2017 r. W ocenie powoda zapłacone przez niego alimenty za okres od 10 stycznia 2017 r. do 31 sierpnia 2018 r. w kwocie 6167,72 zł stanowiły nienależne świadczenie.

vide: pozew – k. 2-3

W dniu 15 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w Tczewie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż świadczenia, do uiszczenia których zobowiązany był powód, miały charakter alimentacyjny, a ich spełnienie czyni zadość zasadom współżycia społecznego w rozumieniu przepisów o nienależnym świadczeniu (art. 411 k.c.). Dodał, że kwoty przekazane do jego rąk przez komornika zostały przez niego wydatkowane na potrzeby związane z jego usprawiedliwionymi potrzebami związanymi z utrzymaniem oraz szkołą. W ocenie pozwanego brak jest podstaw do przypisania mu konieczności liczenia się z obowiązkiem ich zwrotu, skoro przysługiwały na podstawie orzeczenia sądowego. W jego opinii obowiązek ich zwrotu wygasł ponadto na podstawie art. 409 k.c. Pozwany wyliczył swoje wydatki na utrzymanie w okresie od 10 stycznia 2017 r. do 9 sierpnia 2017 r. w łącznej wysokości 16.954 zł. Pozwany podniósł ponadto, że między stronami w dniu 16 listopada 2017 r. została zawarta ugoda przed Sądem Rejonowym w Tczewie w sprawie III RC 228/17, na podstawie której ustalił z powodem, że jego obowiązek alimentacyjny wygasł z dniem 30 listopada 2017 r. i że strony nie mają wobec siebie żadnych roszczeń.

vide: sprzeciw – k. 61-63

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, iż w niniejszej sprawie przepis art. 411 pkt 2 k.c. nie powinien mieć zastosowania, gdyż sam pozwany postępował nieetycznie. Znając treść wyroku z dnia 10 stycznia 2017 r. wszczął postępowanie egzekucyjne domagając się alimentów w wyższej wysokości, narażając tym samym powoda na obciążenie go dodatkowymi kosztami komorniczymi. Zaprzeczył ponadto, aby zapis w ugodzie z dnia 16 listopada 2017 r. dotyczył innych roszczeń aniżeli wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego.

vide: odpowiedź na sprzeciw – k. 47

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest ojcem pozwanego. K. M. urodził się 29 czerwca 1994 r.

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 r., wydanym w sprawie III RC 479/12, Sąd Rejonowy w Tczewie zasądził od P. M. na rzecz K. M. tytułem alimentów kwotę po 1100 zł miesięcznie płatną z góry do 10-ego dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami poczynając od 31 sierpnia 2012 r.

Z kolei wyrokiem z dnia 10 stycznia 2017 r., wydanym w sprawie III RC 320/16, Sąd Rejonowy w Tczewie obniżył z dniem 10 stycznia 2017 r. alimenty ustalone wyrokiem tego Sądu z dnia 14 listopada 2013 r., wydanym w sprawie III RC 479/12, od P. M. na rzecz K. M. z kwoty 1100 zł do kwoty po 300 zł miesięcznie. Pozwany o treści tego orzeczenia dowiedział się w dniu jego ogłoszenia. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2017 r., sygn. akt II 1 Ca 177/17 oddalił apelację K. M. od powyższego orzeczenia z dnia 10 stycznia 2017 r.

Dowód: okoliczności niesporne, ponadto: kopia wyroku SR w Tczewie z dnia 14.11.2013 r. - k. 4, dokumenty z akt III RC 320/16 SR w Tczewie: wyrok z dnia 10 stycznia 2017 r. wraz z uzasadnieniem – k. 121, 126-133, wyrok SO w Gdańsku z 09.08.2017 r. - k. 208; zeznania pozwanego – k. 66v w zw. z k. 65v-66

W marcu 2017 r. pozwany złożył wniosek do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tczewie A. Ś. o wszczęcie egzekucji alimentów. Egzekucja prowadzona była na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt III RC 479/12 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 28 listopada 2013 r. W wyniku przeprowadzonego postępowania egzekucyjnego w sprawie Kmp 5/17 komornik przekazał do rąk pozwanego należność tytułem alimentów za okres od stycznia do sierpnia 2017 r. w łącznej wysokości 8800 zł.

Otrzymywane od komornika środki pieniężne pozwany częściowo przekazywał matce, z którą wspólnie mieszka (kwoty po około 600-700 zł miesięcznie) i ona tymi środkami swobodnie dysponowała przeznacząc m.in. na pokrycie

kosztów utrzymania mieszkania. Z reszty pieniędzy, która została, pozwany opłacał studia zaoczne oraz siłownię. Pozwany poszukiwał stałego zatrudnienia. Jego matka pracuje w urzędzie skarbowym, ma stały dochód, ponadto otrzymuje alimenty od powoda w kwocie po 800 zł miesięcznie.

Dowód: okoliczności niesporne, ponadto: kopia zajęcia wierzytelności – k. 7-7v, zeznania powoda – k. 66v w zw. z k. 65-65v; zeznania pozwanego – k. 66v w zw. z k. 65v-66

Pismem z dnia 21 sierpnia 2017 r., doręczonym pozwanemu w dniu 25 sierpnia 2017 r., powód wezwał syna do zwrotu – w terminie 7 dni – świadczenia nienależnego w kwocie 6167,72 zł.

Dowód: okoliczności niesporne, ponadto: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania oraz potwierdzeniem odbioru – k. 54-56, zeznania powoda – k. 66v w zw. z k. 65-65v; zeznania pozwanego – k. 66v w zw. z k. 65v-66

W dniu 23 sierpnia 2017 r. powód złożył pozew o wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego. W dniu 16 listopada 2017 r. strony zawarły przed Sądem Rejonowym w Tczewie w sprawie III RC 338/17 ugodę, na podstawie której zgodnie ustaliły, iż obowiązek alimentacyjny P. M. wobec K. M. wygasł z dniem 30 listopada 2017 r. W punkcie II ugody znajduje się zapis następującej treści: „strony zgodnie oświadczają, że niniejsza ugoda wyczerpuje w pełni ich roszczenie”. Na rozprawie, na której doszło do zawarcia powyższej ugody kwestia zaległych alimentów nie była w ogóle przez strony poruszana.

Dowód: okoliczności niesporne, ponadto: zeznania powoda – k. 66v w zw. z k. 65-65v; zeznania pozwanego – k. 66v w zw. z k. 65v-66, a także dokumenty z akt sprawy III RC 338/17, w szczególności: pozew – k. 2, ugoda – k. 24, protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2017 r. - k. 25-27

Od 21 sierpnia 2017 r. pozwany zatrudniony jest w Komendzie Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w T. z uposażeniem w wysokości 2922 zł brutto.

Dowód: zeznania pozwanego – k. 66v w zw. z k. 65v-66, kopia decyzji nr (...) z dnia 21 sierpnia 2017 r. - k. 60

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał w oparciu o wyżej wymienione dokumenty oraz ich wtórniki złożone do akt niniejsze sprawy oraz znajdujące się w aktach spraw III RC 320/16 i III RC 338/17 tut. Sądu, albowiem ich prawdziwość nie była przez strony kwestionowana ani nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Na marginesie jedynie należy zauważyć, iż w wyroku Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 10 stycznia 2017 r., wydanego w sprawie III RC 320/16, znajduje się omyłka pisarska co do daty wyroku ustalającego obowiązek alimentacyjny powoda. Okoliczność ta pozostawała jednak bez znaczenia dla rozstrzygnięcia skoro niesporne jest, iż w/w orzeczeniem obniżono alimenty ustalone wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt III RC 479/12.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się również na depozycjach stron, albowiem odnośnie do okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia były one spójne zarówno z sobą, jak i ze zgromadzony w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów. Strony odmiennie rozumiały jedynie zapis znajdujący się w punkcie drugim ugody sądowej z dnia 16 listopada 2017 r. zawartej w sprawie III RC 338/17.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie.

Okoliczności sprawy były niesporne. Spór sprowadzał się do ustalenia, czy pozwany obowiązany jest do zwrotu kwoty alimentów za okres od 10 stycznia do 31 sierpnia 2017 r. ponad kwotę 300 zł miesięcznie jako świadczenia nienależnego.

Nienależne świadczenie stanowi szczególny przypadek bezpodstawnego wzbogacenia (art. 410 § 1 k.c.). W judykaturze za ugruntowane uznać należy, przy tym stanowisko, zgodnie z którym ogólne przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia należy rozumieć specyficznie w przypadku nienależnego świadczenia. Sam fakt spełnienia nienależnego świadczenia

uzasadnia roszczenie kondykcyjne. W takim też przypadku nie zachodzi potrzeba badania, czy i w jakim zakresie spełnione świadczenie wzbogaciło osobę, na rzecz której świadczenie zostało spełnione, jak również, czy majątek spełniającego świadczenie uległ zmniejszeniu. Uzyskanie nienależnego świadczenia wypełnia bowiem przesłankę powstania wzbogacenia, a spełnienie tego świadczenia przesłankę zubożenia. Z chwilą też spełnienia świadczenia nienależnego powstaje roszczenie kondykcyjne, którego treścią jest obowiązek dokonania czynności faktycznej lub prawnej, stanowiącej świadczenie przeciwne do spełnionego (vide wyroki SN: z dnia 24.11.2011, I CSK 66/11, L.; z dnia 09.08.2012 r., V CSK 372/11, L.; z dnia 28.08.2013 r., V CSK 362/12, L.).

Stronami stosunku restytucyjnego wynikłego z nienależnego świadczenia są spełniający świadczenie (solvens) i odbiorca świadczenia (accipiens), co pokrywa się z kierunkiem przepływu przysporzenia. Poszczególne sytuacje, w których świadczenie jest nienależne, zostały wyczerpująco przedstawione w art. 410 § 2 k.c. Odpowiadają one w zasadzie znanym w prawie rzymskim szczególnego rodzaju skargom, tzw. kondykcjom. Świadczenie jest nienależne m.in. wówczas, gdy w chwili jego spełnienia miało ono podstawę (causa), jednakże później taka podstawa odpadła (condictio causa finita). K. ta przysługuje zatem w wypadkach, gdy w chwili spełnienia świadczenia było ono należne, bowiem istniała jego podstawa prawna, lecz stało się nienależne później, bo podstawa ta odpadła. Innymi słowy, świadczenie zostało skutecznie spełnione solvendi causa, lecz zobowiązanie, którego umorzeniu służyło, przestało następnie istnieć ex tunc lub ex nunc. W szczególności w wyroku z dnia 29 kwietnia 1994 r. Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż uchylenie z mocą wsteczną obowiązku alimentacyjnego rodzi roszczenie o zwrot uiszczonych już rat alimentacyjnych (vide II CRN 25/94, L.). Z taką też sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż obowiązek alimentacyjny ustalony wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 14 listopada 2013 r., wydanym w sprawie III RC 479/12, został częściowo uchylony prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 10 stycznia 2017 r., sygn. akt III RC 320/16. Tym ostatnim orzeczeniem od dnia 10 stycznia 2017 r. alimenty zostały bowiem obniżone z kwoty 1100 zł do kwoty po 300 zł miesięcznie. Powyższe oznacza, iż za styczeń 2017 r. pozwanemu należały się alimenty w łącznej kwocie 558,06 zł, tj. za okres od 1 stycznia do 10 stycznia alimenty w wysokości 354,84 zł (10 dni x 1100 zł / 31 dni), zaś od 11 do 31 stycznia w kwocie 203,22 zł (21 dni x 300 zł / 31 dni). Zaś za okres od lutego do sierpnia 2017 r. alimenty w kwocie po 300 zł miesięcznie. Skoro pozwany za okres ten otrzymał alimenty w łącznej kwocie 8800 zł, obowiązany jest do zwrotu na rzecz powoda kwoty 6141,94 zł.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawały podniesione przez powoda zarzuty.

Pozwany podnosił, iż nie jest zobowiązany do zwrotu korzyści, albowiem została ona przez niego zużyta. Zgodnie z treścią art. 409 k.c. obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub używając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. W sytuacji zatem, gdy odbiorca świadczenia wie albo przynajmniej winien się spodziewać, że świadczenie mu się nie należy nie może skorzystać z dobrodziejstwa, o którym mowa w przywołanym przepisie. W realiach przedmiotowej sprawy niesporne jest zaś, że pozwany od chwili ogłoszenia wyroku z dnia 10 stycznia 2017 r. znał jego treść. Pomimo to wystąpił do komornika sądowego o wszczęcie postępowania egzekucyjnego celem uzyskania od powoda alimentów w dotychczasowej wysokości. W okolicznościach sprawy, zdaniem Sądu, pozwany winien zatem liczyć się z tym, że alimenty za okres od 10 stycznia 2017 r. w kwocie przewyższającej 300 zł miesięcznie mogą stanowić świadczenie, które mu się nie należy. Na marginesie jedynie zauważyć należy, iż w przepisie art. 409 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c. mowa jest wyłącznie o takiej utracie korzyści, która nastąpiła bez surogatu i bez żadnej korzystnej zmiany w innej części majątku odbiorcy świadczenia, a zatem gdy nie ma różnicy między obecnym stanem majątku a stanem, który by istniał, gdyby nie doszło do bezpodstawnego wzbogacenia. Tymczasem w realiach sprawy niesporne jest, że za środki uzyskane od powoda pozwany zarówno nabywał określone dobra (ubrania), jak i pozwoliły mu one zaoszczędzić wydatków, które normalnie i tak na swoje utrzymanie by poniósł (wyżywienie, siłownia).

W ocenie Sądu w sprawie nie znajduje zastosowania również art. 411 pkt 2 k.c. Zgodnie z nim nie można żądać zwrotu świadczenia, jeżeli jego spełnienie czyni zadość zasadom współżycia społecznego. Z uwagi na charakter klauzuli generalnej, wynikającej z przywołanego przepisu, wskazana jest daleko idąca ostrożność w stosowaniu tego instrumentu prawnego. Orzekanie na zasadzie słuszności powinno być ograniczone do wypadków szczególnych i nie

powinno przysłać zasady, którą jest zwrot bezpodstawnie uzyskanej korzyści (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 maja 2017 r., I Aca 975/16, Legalis nr 1640827). W opinii Sądu żadne szczególne wypadki nie wystąpiły. Nie bez znaczenia jest przy tym postawa samego pozwanego, który znając treść wyroku uchylającego częściowo obowiązek alimentacyjny wystąpił do komornika sądowego o wszczęcia postępowania egzekucyjnego celem uzyskania alimentów w dotychczasowej, wyższej wysokości, narażając tym samym powoda na koszty postępowania egzekucyjnego, które ten ostatecznie poniósł.

Sąd nie podzielił ponadto stanowiska pozwanego, zgodnie z którym nie jest on zobowiązany do zwrotu nadpłaconych alimentów za sporny okres, albowiem żądanie to objęte zostało już ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Tczewie w dniu 16 listopada 2017 r. w sprawie III RC 338/17. Zaznaczyć bowiem trzeba, że sprawa ta dotyczyła wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego, a nie obniżenia alimentów. Z zapisu zawartego w punkcie drugim ugody wyraźnie wynika, że dotyczy ona jednego roszczenia, jak wskazuje użyte słowo „roszczenie”. Niefortunna redakcja tego zapisu, że było to „ich roszczenie” nie zmienia przedmiotu tej ugody, którym było li tylko już wspomniane wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego. Przekonanie o trafności tego rozumowanie wzmacnia to, że pozwany w swych zeznaniach przyznał, że w sprawie rodzinnej kwestia zaległych alimentów nie była poruszana (k. 66). Powód w odpowiedzi na sprzeciw kategorycznie zaprzeczył, by przedmiotem ugody było jakiegokolwiek inne roszczenie poza żądaniem wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego. Pozwany, a na nim w tym zakresie – zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu – spoczywał obowiązek dowodzenia, nie wykazał aby było inaczej.

Mając powyższe na uwadze Sąd stanął na stanowisku, że pozwany obowiązany jest do zwrotu na rzecz powoda kwoty 6141,94 zł tytułem nadpłaconych alimentów za okres od 10 stycznia do 31 sierpnia 2017 r. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. Skoro pozwany wezwanie do zwrotu nienależnego świadczenia w terminie 7 dni otrzymał w dniu 25 sierpnia 2017 r., w opóźnieniu pozostawał od 2 września 2017 r.

Sąd zastosował w stosunku do pozwanego dobrodziejstwo z art. 320 k.p.c.

Przepis ten wprowadza szczególną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, dając Sądowi możliwość wydania orzeczenia zasądzającego roszczenie powoda z uwzględnieniem interesów pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku. Jest to tak zwane moratorium sędziowskie. W doktrynie podkreśla się, że powyższa instytucja uprawnia Sąd do modyfikowania treści łączącego strony stosunku cywilnoprawnego, dlatego też powinna być ona stosowana z uwzględnieniem wszelkich okoliczności sprawy. Literatura przedmiotu przyjmuje, iż wymagane dla rozłożenia zasądzonego świadczenia szczególnie uzasadnione wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (A. Jakubecki, Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego [w:] H. Dolecki, T. Wiśniewski (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366, LEX 2013; P. Telenga, Komentarz aktualizowany do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego [w:] A. Jakubecki (red.), Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, LEX 2014).

Rozważając możliwość rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty Sąd musi pogodzić sprzeczne interesy wierzyciela i dłużnika. Zastosowanie wyżej wskazanej instytucji może uzasadniać trudna sytuacja materialna strony pozwanej. Rozłożenie świadczenia na raty musi wiązać się jednocześnie z przekonaniem, iż dłużnik chce spłacić swoje zadłużenie, a ponadto zasądzone raty muszą stanowić dla powoda jakąkolwiek wartość ekonomiczną, a nie być czysto symbolicznym świadczeniem.

W realiach sprawy za zastosowaniem art. 320 k.p.c., zdaniem Sądu, przemawia przede wszystkim charakter sprawy (dochodzenie zwrotu nadpłaconych alimentów przez ojca od syna), jak i sytuacja majątkowa oraz życiowa pozwanego, w szczególności, że wkracza on dopiero w dorosłe życie, zaś jego dochody w kwocie około 3000 zł brutto są niskie. Nie bez znaczenia jest również to, że nienależnie pobrane świadczenie zostało przez pozwanego przeznaczone wyłącznie na swoje utrzymanie i usprawiedliwione potrzeby, a nie na zbytki. Wysokość rat w kwotach po 350 zł, zdaniem Sądu,

nie może być przy tym uznana za zbyt niską, skoro przewyższa wysokość rat alimentacyjnych do uiszczenia, których w spornym okresie obowiązany był powód.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. oraz art. 481 § 1 k.c., orzeczono jak w punkcie pierwszym, oddalając w punkcie drugim wyroku powództwo w zakresie dalej idącym jako niezasadne. W punkcie trzecim orzeczono na zasadzie art. 320 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. Powód dochodził kwoty 6167,72 zł, zaś zasądzono na jego rzecz kwotę 6141,94 zł, co oznacza że wygrał sprawę aż w 99%. Brak było zatem podstaw do odstąpienia w zakresie orzekania o kosztach procesu od ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te złożyła się jedynie opłata od pozwu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

1. (...)

T.,(...)